

ה'תשפ"ב י"ב באב תשפ"ב
 י"ב באב תשפ"ב י"ב באב תשפ"ב

שבת

אור ובהירות בעבודת השם במשנת ברסלב

ה'תשפ"ב י"ב באב תשפ"ב
 י"ב באב תשפ"ב י"ב באב תשפ"ב

גיליון
לח
 תשפ"ב

פרשת שופטים

אור להכניית הלב של איש ישראל
 בעת מאור עד לב השמים לה'
 והפך, ואין סוף ואין תכלית לתשוקתו

עם סבבי אישה

האם האזעקות אינן גורמות חרדה!?

מדוע באומן שבאוקראינה לא מפחדים הגויים מהאזעקות, וכיצד נוכל אנו לפחד מקול השופר...

ר' מנחם: מה נשמע, רבי שמחה? אני מתרגש לקיים הפעם את הישיחת חברים' דרך הטלפון, כשאתה עומד שם באומן סמוך לחצר הציון הקדוש.

רבי שמחה: כן, זו אכן התרגשות גדולה. מרגישים פה כבר את קדושת ראש השנה... יש פה אלול מאיר מאד.

ר' מנחם: תגיד לי, לא מפחדים שם מהמלחמה?

רבי שמחה: תראה, אני לא מבין גדול בנייעס, ואני לא יודע בדיוק מה מצב המלחמה. אבל באופן כללי הבנתי, ששדה-הקרב רחוק מאומן יותר ממה שהבתים שלנו בארץ ישראל רחוקים מדמשק שבסוריה...

ר' מנחם: מה? באומן עצמה אין שום דבר?

רבי שמחה: יש כאן רק דבר אחד: אזעקות! וזאת מפני שמערכת האזעקות שלהם לא משוכללת כל כך, וכשקורה איזה משהו גם במרחק גדול מאד, מופעלים כל האזעקות יחד.

אבל תשמע, ר' מנחם, הרי מצטטים את הישיחת חברים' שלנו בגיליון 'לבבי', אז בוא ואומר לך משהו נפלא בעבודת ה' שחשבתי כששמעתי פה את האזעקות: אני רגיל שכששומעים אזעקה נופל פחד ואימה, וממהרים להימלט למקום מחסה. והנה פה אני רואה, איך שמרוב אזעקות-השווא הנשמעות ערב ובוקר, עולם כמנהגו נוהג, ואפילו הגויים אינם עוצרים אפילו לרגע בשומעם אזעקה, וממשיכים בשגרת חייהם מבלי להניד עפעף.

ואז נזכרתי מהפסוק הידוע **"היתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו!"**, ואמרתי לעצמי: הנה תראה, כאן תוקעים שופר בעיר, והעם אינו נחרד... האזעקה זועקת ומייללת ולא נופל פחד על אף אחד.

וזאת מסיבה פשוטה: התרגלו כבר שהשופר תוקע, האזעקה מייללת, ושום דבר לא קורה; לא נופל טיל, ולא נשמעים אפילו מטוסי קרב. ולכן לא מעוררת קול האזעקה פחד ואימה.

ואולי זה מה שקורה עם השופר - חשבתי לעצמי; אנחנו רגילים כבר שנים לשמוע את השופר, והחיים ממשיכים הלאה...

ר' מנחם: נו, אז מה האמת? וכי אכן אין מה לפחד?

רבי שמחה: האמת היא, שאם רק נתחיל להתבונן מעט, נבין שהשופר אינו סתם אזעקה אוקראינית

סבבי חכמה

מושגים בחסידות

"ולאום מלאום יאמין"

מלכות דקדושה - ילד מסכן וחכם | מלכות דסט"א - מלך זקן וכסיל | יצר טוב ויצר הרע | יעקב ועשיו | כשזה קם זה נופל

יש שתי סוגי 'מלכויות': 'מלכות דקדושה' ולעומתה בחינת 'מלכות דסט"א'. מיום הופעתן בעולם הרי הן במלחמה תמידית, והחוק הרוחני קובע שלא יתכן ששתיהן ישלטו יחד, אלא "כשזה קם זה נופל".

זהו סוד המלחמה הנטושה בין יעקב - מלכות דקדושה, לבין עשיו - מלכות דסט"א אשר היו מתרוצצים תיכף בהווייתם, ופתרון מריבה זו הוא: **"ולאום מלאום יאמין"** - כשאחד מהם מתגבר, נופל השני.

ולעובדא ולמעשה:

מלכות דסט"א - פירושה שהמלך והשולט אצל האדם הוא כל רצון / רגש / מחשבה / עשייה - שרק מתעורר בלב באופן טבעי. אין מי שיעצור בעדה להבחין בה הטובה היא אם רעה, אלא תיכף היא משתלטת וקונה אצלו שביתה, בסוד "רשעים מסורים ביד יצרם". זוהי ההגדרה של היצר הרע - הנקרא 'מלך זקן' שאינו מקבל עול מלכותו ית', ולכן הוא "כסיל" ומנותק מן החכמה והשכל שבכל דבר.

מאידך **מלכות דקדושה** - פירושה שהאדם הוא השולט והמושל ברוחו, ומנהיג את כל רצונותיו מחשבותיו ורגשותיו ועשיותיו. וכשהן צפות בלב, הוא בודק ובוחר האם ומה רצון השי"ת בכל אלה; הוא מסתכל בה'שכל' והפנימיות שבכל דבר, בסוד "צדיקים יצרם מסור בידם". ובכך הוא משליט על עצמו את היצר הטוב הנקרא "ילד מסכן" שהוא כולו בטל וכפוף למלכות שמים, ולכן הוא "חכם" ומשכיל השכל הגנוז בכל הבריאה.

"וזה בחינת יצר טוב ויצר הרע. כי היצר טוב נקרא 'מסכן וחכם', בחינת מלכות, שהיא בחינת עניה ודלה דלית לה מגןמה כלום כי אם מה שמקבלת מחכמה. ויצר הרע נקרא 'מלך זקן וכסיל', בחינת מלכות דסטרא אחרא, שאינה חפצה בחכמה ושכל, בחינת 'לא יחפוץ כסיל בהבונה'" (ליקוטי מוהר"ן, א).

שאין מאחוריה כלום... הרי יש דין ויש דיין, ואם רק ישים האדם אל לבו שכל המאורעות הקורים סביבו - מי באש ומי במים, מי ינוח ומי ינוע, מי ישלו ומי יתייסר - כל זה נכתב ונחתם בימי הדין הבעל"ט, חיל ורעדה יאחזוהו.

גם אם הרחוב מסביבנו משרד לנו שאין דין ואין דיין ח"ו, אנו מאמינים ויודעים ש"על הכל יבוא אלקים במשפט". וגם אם בימינו אין אנו יכולים לקיים מה שנאמר בפרשת השבוע **"שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך"**, ואין לנו בית דין שדן דיני נפשות - הרי כבר אמרו חכמינו ז"ל: "דין ארבע מיתות לא בטלו. מי שנתחייב סקילה - או נופל מן הגג או חיה דורסתו. ומי שנתחייב שריפה - או נופל בדליקה או נחש מכישו. ומי שנתחייב הריגה - או נמסר למלכות או ליסטים באין עליו. ומי שנתחייב חנק - או טובע בנהר או מת בסרונכי" (כתובות לע"ב). כך שכל האסונות מסביב, הם שוטרים ושופטים של השם יתברך, שממשיכים לקיים דין ארבע מיתות בית דין כבזמן שביית המקדש היה קיים.

ר' מנחם: פחד פחדים!

ר' מנחם, נראה לי שאתה כן מושפע ממצב המלחמה. אתה מדבר דיבורי פחד ורעדה!

רבי שמחה: אני אכן מושפע, אך לא ממצב המלחמה, אלא מרבינו הקדוש השוכן פה, אשר אמר על עצמו **"אני אוצר של יראת שמים"**. ומוסיף על כך מוהר"ן ת: "ובאמת היה נראה בחוש שכל שנתקרב אליו נתמלא תיכף יראה גדולה ועצומה, ונתלהב מאד לעבודת השי"ת אשר לא נראה כזאת. וגם עכשיו, עדיין יראתו הגדולה גנוזה בספריו הקדושים, וכל מי שעוסק בהם באמת ובתמימות, בא עליו יראה גדולה ומתעורר מאד להשיי", כי כל דבריו כגחלי אש" (חיי מוהר"ן, רצד).

הפחד והרעדה

סמר מפחדך בשרי:

א. בהגיע ימי אלול, ובהשמע קול השופר המכריז "עורו ישנים משנתכם" - ראוי שיפול פחד גדול ונורא מאד על האדם, מיום הדין הקרב ובא. וכפי שסיפר רבינו הקדוש על עצמו, בפני מוהרנ"ת: "שעליו נפל פחד גדול ונורא מאד כששמע קול השופר בזה היום שהתחילו לתקוע, כי אחזתו פחד ורעדה גדולה" (חיי מוהר"ן, לט).

ב. ואף בתו מרת אדל ע"ה נכנסה אצל אביה ואמרה לו: "אבי, בשרי סמר ופחד עלי מקול השופר ששמעתי עתה!" (וזאת מפני שכשמתעורר האב, מתעוררים גם כל זרעו) (שם).

ג. ורבינו אף הוסיף לשאול את מוהרנ"ת, האם גם עליו נפל פחד בראש חודש אלול (שם). כי אכן, כך ראוי - שבהעלות האדם על לבבו את יום הדין הקרב ובא, חיל ורעדה יאחזוהו.

"מי לא יירא, מי לא יפחד, בימים כאלו המלאים פחד ואימה ויראה, חיל ורעדה וחלחלה מפניך. מי לא נפקד בימים ההם, כי הם נוראים ואיומים מאד מאד, ומלאכים בהם יחפזון וחיל ורעדה יאחזון, ויאמרו הנה יום הדין".

ד. ומסופר על הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב שאמר: "אז עס קומט די הייליגע טעג פון ימים נוראים, שטעכט מיר די פלייצעס, פאר אימה ופחד פון יום הדין" = "כשמגיעים הימים

כי בא, כי בא לשפוט הארץ:

א. כדי שיתעורר הפחד, אין צריך אלא אמונה פשוטה; להיזכר בתמימות שאנו הולכים ומתקרבים ליום הדין, אשר בו יעברו כל באי עולם לפני ה' כבני מרון, ויחזקו קצבה לכל בריותיו, ויכתוב את גזר דינם.

ב. ודי לנו אם נפחד מיום הדין הזה, לכה"פ כפי שאנו מתפחדים מדין ומשפט של בשר ודם. וכפי שבייך רבי יוחנן בן זכאי את תלמידיו לפני הסתלקותו: "יהי רצון שתהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם! אמרו לו תלמידיו: עד כאן? אמר להם: ולואי!" (ברכות כח ע"ב). כי אכן - הלוואי שנתנהג בחודש אלול כפי שמתנהג אחד שעומד חודש לפני משפט הנוגע לחייו, אשר בוודאי דואג ומשתדל בכל עוז ותעצומות שיזכה בדין, יומם לא ינוח וליילה לא ישקוט (ראה באריכות דברים נפלאים בשיחותיו של רלו"צ בנדר זצ"ל, טעם זקנים' קונטרס סח).

ג. ומסופר: "היה פעם לפני ראש השנה שהתלהב מוהרנ"ת מאימת יום הדין הקרב, ואמר בהדגשה את הפסוק "לפני ה' כי בא, כי בא לשפוט הארץ" - "אט קומט ער, אט קומט ער" = "הנה הוא בא, הנה הוא בא!". ואמרה באימה כזו, עד שנפל פחד ואימה נוראה על כל השומעים מיום הדין הקרב ובא (שיש"ק ו, לט).

הנוראים, דוקר לי בגב מרוב אימה ופחד מיום הדין". וכשסיפרו זאת למוהרנ"ת, אמר: "ווי אזוי דארף שוין שטעכן, אז מ'פילט גאר נישט אז ס'שטעכט" = "כמה צריך לדקור, שכשכבר לא מרגישים שדוקר..." (כתבי ר' שמואל הורביץ, וראה גם שיש"ק ב, תקנח).

זאת למודעי: בעוד שבגשמיות, רגשי צער וחרדה מזיקים לאדם, ומכלים ומקצרים את ימיו. הרי שברוחניות, רגשי צער וחרדה הבאים מיראת ה', אפילו מיראת העונש - לא רק שאינם מזיקים ומקצרים את חיי האדם, אלא אדרבא, מוסיפים לו חיות ואורך ימים ושנות חיים, כמו שכתוב "יראת ה' תוסיף ימים" (שיחות הר"ן, קב).

נהמת לב

מי לא יירא מי לא יפחד בימים כאלו?!

רחם עלי למען שמך מלא רחמים, ותן לי ימים נוראים טובים קדושים וטהורים באמת. זכני להתקדש מעתה בפרט באלו הימים הנוראים הקדושים הנשגבים מאד. זכני לשפוף את לבי כמים נוכח פני ה' המיד, בפרט ברובי הסליחות והתפלות שמרבים באלו הימים הנוראים המרעידים ומרעישים מאד. מי לא יירא מי לא יפחד בימים כאלו המלאים פחד ואימה ויראה, חיל ורעדה וחלחלה מפניך. מי לא נפקד בימים ההם כי הם נוראים ואיומים מאד מאד, ומלאכים בהם יחפזון וחיל ורעדה יאחזון, ויאמרו הנה יום הדין.

תולדות חייו הקדושים של גאון עוזנו מוהרנ"ת זי"ע

ע"פ ספר 'כאש ובמים' באדיבות מכון 'נחלת צבי' • מעבד ע"י הר"ר דוד דגן

סב העולם

פרק ל"ה

"זוה אשר העיר לבני..."

היה בעזרי לשבר מניעות ובלבולים ועיכובים כאלה ולבוא לשם בשלום ולחזור בשלום" (חיי מוהר"ן טו). בחיי רבינו לא נסע מוהרנ"ת לארץ-ישראל, כי לא רצה להיפרד ממנו אפילו לזמן קצר, מכל שכן לתקופה ארוכה כזו. נסיעתו היתה אחת-עשרה שנים אחרי הסתלקות רבינו, בשנת תקפ"ב, והוא מתארה בארוכה בספרו ימי מוהרנ"ת חלק שני.

אתם יכולים לבוא לארץ-ישראל בנקל

פעם אחת, כשסיפר רבינו על המניעות והסכנות שהיו לו באיסטנבול בדרכו לארץ-ישראל, ענה ואמר לתלמידיו: "אבל אתם יכולים לבוא לשם בנקל". כלומר, שבנסיעתו סלל עבור כל ישראל את הדרך לארץ האבות.

"אך אף על פי כן" - מוסיף רבי נתן - "בוודאי גם אנחנו צריכים להיות מרוצים לסבול ייסורים ולשבר מניעות קודם שבאין לשם, כי ארץ-ישראל היא אחת משלושה דברים שניתנו על ידי ייסורים (ברכות ה), וכמובא גם שם במאמר הנ"ל" (שם).

ארץ-ישראל; וכשמנצחין המלחמה, אז נקראין איש מלחמה, כי קודם שמנצחין המלחמה, אז 'אל יתהלל חוגר כמפתח' (מלכים א' פ"ד כ), רק כשמנצחין המלחמה, אז הוא איש מלחמה - - -"

לאחר שסיים רבינו את התורה, שוחח עמו רבי נתן ושאל אותו: "רבי, מה כוונתכם במה שאמרתם שארץ-ישראל היא גדולה כל כך ושעל ידה עיקר ניצחון המלחמה?"

"וגער עלי" - כותב התלמיד הנאמן - "וענה ואמר: כוונתי כפשוטו! את ארץ-ישראל הזאת, עם אלו הבתים (ואמר בלשון אשכנז בזה הלשון: איך מיין טאקע דאס ארץ ישראל מיט די שטיבער מיט די הייזער). היינו שכל כוונתי כפשוטו, שצריך כל איש ישראל לבוא לארץ-ישראל הגשמי הזה, שמיושב באלו הבתים והחצרות העומדים שם בצפת וטבריה ושאר מקומות ארץ-ישראל, כי כל המצוות צריכין לעשות כפשוטו דייקא".

"זוה אשר העיר לבני ביותר וחיזק אותי ביותר לעבור על כל המניעות הרבות שהיה לי בלי שיעור, לשבר כולם ולבוא לארץ-ישראל. ברוך השם יתברך, אשר

ראש-השנה תקס"ה בעיר ברסלב. שעת בין-העריבים שלפני היום השני. בחוץ כבר כמעט החשיך לגמרי וגם בבית-המדרש פנימה שוררת עלות-מה. אנשי שלומנו מקיפים את הרבי, העיניים נשואות אל פניו המאירות, והאוזניים כרויות לשמוע את דברות קדשו בשעה נשגבה זו, שעת אמירת התורה של ראש-השנה.

הרבי פותח בדברי ה'ספרא דצניעותא' בפרק ג': "תשעה תיקונין יקירין אתמסרו לדיקנא..." (תשעה תיקונים יקרים נמסרו על הזקן) - היא תורה כ' שבליקוטי מוהר"ן. "ואני ישבתי סמוך מאוד אליו" - מתאר רבי נתן - "והסתכלתי בו וראיתי שאמר התיבות 'תשעה תיקונין יקירין אתמסרין לדיקנא' בכוחות גדולות מאוד מאוד עד מיצוי הנפש, ובאימה ויראה ורתת וזיע, אשר אי אפשר לשער..."

אי אפשר להיות יהודי, כי אם על ידי ארץ ישראל

בתחילת התורה, אמר הרבי: "מי שרוצה להיות יהודי, דהיינו לילך מדרגא לדרגא, אי אפשר כי-אם על ידי

בעקבותיהם של החסידים בדורות שעברו

והוי מתאבק בעפר הגליהם

יחד עם כל אנשי שלומינו הקרובים והרחוקים, בא ר' מרדכי לשהות באומאן להיות אצל רבינו הק' בראש השנה. בערב ראש השנה לאחר הסליחות ותפילות שחרית, עלה אף הוא כמו כל אנ"ש להשתטח על ציון רבינו, באמירת העשרה מזמורים ותחינות ויודיים כנהוג.

הצעקות והזעקות, השאגות והאנחות, שהיו שם לא ניתנות לתיאור. אלו בדמעותיהם ואלו בתחינותיהם. כל מי שעמד שם באותו אוהל קטן, נתעורר לתשובה מגודל ההתעוררות הבוקעת ועולה מבין כלל המתפללים הפוקדים את הציון.

בין הקהל ההומה ברגש רב, נדחף איש תם וישר מאנשי שלומינו, אשר גם הוא בא מעירו כמידי שנה בשנה, ועל כתפיו נשא את בנו יקירו, אשר חלה ברגליו עד שנעשה ל"ע משותק, ולא יכול להזיזם. כך נסחב האב עם בנו החולה בבואו לאומאן, וכך גם בא ונכנס עמו להיכל הציון הקדוש, מבלתי יכולת הבן להוריד ולהציג רגליו על הארץ, מה גם ללכת עמהם.

ר' מרדכי עקב אחריהם, מחריש לדעת מה יעשה להם, והנה האב עם הבן יחד עומדים שם בקודש פנימה, שעות על גבי שעות, ובכל משך זמן זה, ההיכל מלא מפה אל פה, אלו נכנסים בעיניים בוכיות ואלו יוצאים בנשמות מכובסות.

כעבור זמן רב, כאשר כבר נטו צללי ערב, בראות האיש כי היכל הציון מתחיל להתרוקן, לקח את בנו והורידו מעל כתפיו, והחל מטאטא, מאספ ומקבץ את האבק אשר על פני הרצפה שסביבות הציון הקדוש. וכאשר הצטברה ערימה הניחה בזוית אחת, והעמיד את בנו עם רגליו המשותקות על ערימת האבק.

והנה, נס ופלא; הבן התייצב על שתי רגליו, והתחיל ללכת לאט לאט, כשהוא יוצא מהאוהל הקדוש על רגליו, ומאז המשיך ללכת כאחד האדם.

כשראו זקני אנ"ש את המופת הגלוי, שאלוהו, מהיכן שמע את הסגולה הנפלאה הזאת, ענה ואמר בתום לבבו: הרי רבינו בעצמו אומר זאת, בסיפורי מעשיות 'מעשה מחיגר', שכשהניח החיגר את רגליו באותו הדרך שהאבק הנמצא שם הוא רפואה לרגליים, נתרפא מיד. כשראיתי את הדברים - סיפר האב - אמרתי לעצמי: היכן עוד נמצא עפר הגון כזה כמו בד' אמות של ציון רבינו?!

ר' מרדכי באברניצער ז"ל

המכונה מוט"ל, בנו של ר' טוביה ז"ל. היה בעל לב טוב, ובעל יכולת שהיה מפזר את ממונו לצדקה, והיה תומך באנ"ש בתמיכות הגונות. קירב כמה נפשות לדעת רבינו ז"ל, ובינתו היה בית ועד לאנ"ש לדבר יחד בעבודת ה'.

נפטר בכ"ד תמוז בעיר קראוואראק, בעת אשר הלך ברחוב יחד עם הבחור יעקב ב"ר יצחק, נינו של מוהרנ"ת, כאשר קיבלו מכת חשמל מחוט שנקרע מעליהם. ת.נ.צ.ב.ה.

מספר: ר' ז.ר. מכית שמש

ה'עבר' שמחיה את ה'הווה'!

את ר' ז.ר. מבית שמש אנו מכירים, כאחד שגדל בין אנ"ש מנעוריו. אך לאחרונה, אנו מבחינים אצלו בהתעוררות והתלהבות מחודשת, כשהוא 'טופח על מנת להטפוח' ובכל מקום בואו הוא עוסק לדבר מעצותיו של רבינו. קשרנו אתו שיחה לשמוע מה גרם לתבערה המחודשת.

ברוך ה' נולדתי בבית של חסידי ברסלב, 'א ברסלבער' שטוב - מספר ר' ז.ר. - ובו נשמתי אווירה של ברסלב. התפללתי תמיד בביהמ"ד של חסידי ברסלב, דבר ש'הכניס לי את ברסלב לעצמות' כבר בינקותי.

בהמשך עליתי ליי"ק, וגם אז ינקתי מתורתו של רבינו ב'חבורות' ובשלוש סעודות. כשגם אני בעצמי לומד ספרי רבינו הקדוש ותלמידיו. עד אשר נכנסתי ליישיבה גדולה 'מתיבתא', מוקף בחברים עובדי ה', כשאנו עוסקים שם בתפילות בכח, בהליכה להתבודדות, וכן הלאה.

לאחר חתונתי עברתי להתגורר במקום די חדש, ולפתע מצאתי את עצמי קצת בודד. הייתי רגיל משנות בחרותי לעבוד את ה' בצוותא עם החברים ביישיבה; שם כל 'שחרית' זה שחרית מלא אש, לימוד ספרי רבינו הוא בתבערת הלב. ואילו עתה, למרות שהתפללתי בביהמ"ד של חסידי ברסלב, אי אפשר להשוות אברכים מבוגרים לקבוצת בחורים מלוכדים ונלהבים.

הסתובבתי תקופה ארוכה עם תחושת החמצה, כשאני מתרפק על זכרונות העבר...

כל זאת עד אשר הגעתי לדבריו של מוהרנ"ת בליקוטי הלכות הודאה ו', שם מבאר ר' נתן בסוף ההלכה, שרוב בני האדם מאבדים את ה'הווה' במחשבות על ה'עבר' ודאגות על ה'עתיד', עד שכל מחשבתם נטרדת ביסורים ודאגות. בו בזמן שצריך לנהוג להיפך; לשמוח עם החסידים של העבר וההווה, ומתוך כך לקוות ולבטוח בישועות העתיד.

מוהרנ"ת גם מסביר שם שכשהאדם נפגש עם חבר, מתגדלת החיות והשמחה, עד אשר מברכים 'שהחינו' כשרואים חבר טוב. וזאת מפני שככל שמתרבים החברים, מתגדלת השמחה והחיות, וישנם כלים רבים יותר לקבל את האור.

כשקראתי את דבריו הבהירים, הרגשתי עד כמה אני טועה. הרי במקום לשקוע במחשבות של צער על העבר הנפלא שכבר איננו ('נוסטלגיה' בלע"ז) אני יכול להפוך את העבר להתעוררות נפלאה על ההווה והעתיד; להחיות את עצמי עם הטוב של ה'עבר' הנפלא, ובכך לשמח את עצמי עכשיו, במצב הזה. ובכל עת שאני פוגש באיזה חבר, ולא משנה כמה אני קשור אליו ומכיר אותו, אשתדל לקבל מהתועודות זו חיות חדשה.

הבנתי, שבשביל לטעום את אורו של הרבי אין צורך דווקא בחבר פלוני או מסגרת אלמונית (כמובן שיישיבה של רבינו יש לה מעלה מיוחדת, אך זה לא סותר את העובדה שבכל מקום אפשר להתקרב לרביה"ק). תמיד בכל מקום ובכל זמן ניתן להתחבר לאורו הגדול, אם רק רוצים.

מאז אני משתדל להכניס למוחי ולבי את הדיבורים אותם אני לומד באותו יום בספרי רבינו הק', ובכל מקום בואי, וכל חבר בו אני פוגש, אני משתדל לדבר עמו מהאוצרות הנפלאים...

במקום להתרפק לימים הטובים בהם סיפקה לי הסביבה תחושת שייכות לאורו של רבינו הק', אני משתדל ליצור לי ולזולתי סביבה שכזו בכל מקום בואי...

גם בנסיעות התכופות שאני נוסע בין ירושלים לבית שמש, איני מקמץ בדיבורים. ואם רק מזדמנת לה האפשרות, אני פותח את פי ומספר קצת ממה שראיתי באוצרותיו הנפלאים של רבינו הקדוש. ווארט יפה על הפרשה; חזיון בעבודת ה'; סיפור מעניין, וכיו"ב. והפירות מכך הם נפלאים, גם עבורי וגם עבור זולתי.

וכבר כתב מוהרנ"ת: "צריכין להאמין שעיקר כוונת ה' יתברך מה שמסבב שהאדם צריך לצאת מביתו לילך או לנסוע למקום אחר, כדי שיוכל להתוועד עם אדם אחר או עם כמה אנשים לדבר עמהם מהתכלית האמתית והנצחית, שיעוררו זה את זה אל האמת לאמתו, כי זה כל האדם. וכל אדם צריך לדבר עם חברו ביראת שמים בכל יום ובכל עת, ועל כן מסבב ה' יתברך שילך ויסע האדם, הכל רק שבביל זה!" (ליקוטי הלכות, פקדון ה', לט).

לב הפרשה

תמים תהיה עם ה' אלקיך

ישנו "אוצר מותנת חיים", וממנו יכול כל אחד לקבל חסד חיים מאת ה'. צריך רק להכין כלי, ולדאוג שהכלי יהיה שלם. מהו הכלי השלם? - אמונה תמימה. וכדברי מוהרנ"ת (הלכות בית הכנסת ה"ה לג): כל אחד ואחד כפי מה שמתקרב יותר לדרכי הפשיטות והתמימות של הצדיק, דהיינו שמתנהג בתמימות ובפשיטות בדרך אמונה בלי חכמות של העולם, כמו כן הוא יכול לינוק ולקבל יותר מהחסד חיים שממשיך הצדיק. כי העיקר הוא אמונה ותמימות, שהוא בחינת כלי שלם ותמים לקבל על ידו כל טוב.

רק מי שהוא 'תם' הוא שלם - כי חכמות אין בהם שלימות, כי אי אפשר להשיג שום דבר על פי חכמה בשלימות כידוע, כמו שכתוב אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. ועל כן אין שלימות כי אם מי שזוכה לאמונה ותמימות, ועל כן נקרא בשם 'תמים', כמו שכתוב תמים תהיה עם ה' אלקיך. כי כשמו כן הוא, כי תמים פירושו שלם, כי מי שזוכה לתמימות באמת זה עיקר השלימות!

לקדושים אשר בארץ המה

תלמידי מוכינה לשיבה אשר סיימו את לימודם בת"ת 'אהבת משה' דחסידי ברסלב, יצאו לנסיעה מיוחדת לקברי הצדיקים בגליל, במהלכה סיימו את שו"ע הלכות תפילין בציונו של מרן הבית יוסף מחבר השו"ע.

כמו כן התקיים סיום ספר שיחות הור"ן שנלמד במשך השנה מפי הרה"ח ר' יהודה צבי שפירא שליט"א, בביתו של הרה"ח ר' אפרים קעניג שליט"א בצפת.

אדיה שאג, מי לא יידא!?

הקונטרסים המיוחדים בשם 'מועדי ישראל' ידועים מכבר אצל אנ"ש לטובה ולברכה. הקונטרסים מהווים ליקוט נפלא מכל ספרי ברסלב לדורותיה על קדושת ופנימיות כל חג ומועד.

כתת נדפסה מהדורה חדשה של הקונטרס המיוחד לראש השנה, ובוודאי שהלימוד בו הוא ההכנה הראויה ליום הדין.

ניתן להשיגו בכל ריכוזי אנ"ש, או בטלפון 052.762.5525

מהנעשה והנשמע

הכנסת אורחים 'אזמין' - אומן, של הר"ר אליעזר שינר הי"ו: החלו ההכנות לקראת הקיבוץ בראש השנה הבע"ט.

ישי"ק ברסלב קרן אור: התקיים סיום מסכת בבא קמא בהשתתפות הרה"ח רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א.

ישי"ק ברסלב בי"ש: התקיים סיום מסכת בבא מציעא בהשתתפות הרה"ח רבי משה קרמר שליט"א.

חברת 'מצוות נדירות' דחסידי ברסלב: התקיים מעמד 'פדיון פטר חמור' בראשות הרה"ח ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א.

שאלה: ב"ה גדלתי בתור חסיד ברסלב, זכיתי גם בשנים האחרונות - בהם נערמו קשיים ומניעות על הנסיעה לאומאן - לעשות דברים שהם בגדר מסירות נפש [כמובן, לפי כללי ההלכה]. וכאן תמה אני על עצמי: מדוע על שאר הציוויים והאזהרות של רביה"ק, כקיימת חצות וקביעות בהתבודדות וכדו', איני מוסר נפשי כל כך כמו על הנסיעה לאומאן בר"ה? האם יתכן שהמסי"נ בקשר לנסיעה לר"ה אינה באה ממקום נכון ואמיתי? ובכלל, רצייתי לשאול: על מה עשה ה' ככה, בשלושת השנים האחרונות, שהנסיעה לאומאן נהפכה ללא פשוטה כלל? מה רוצה השי"ת לרמז לנו בזה?

תשובה: לגבי שאלתך: מדוע בשאר עניינים אינך מוסר נפשך כל כך - באידיש אומרים: "לייג נישט קיין הנחות, און פרעג נישט קיין קושיות" [אל תניח הנחות ואל תקשה קושיות]... אף אחד לא מונע ממך להתאמץ ולמסור נפשך על קיום כלל עצותיו ואזהרותיו של רביה"ק [כגון: להכניס את כל הכוחות בתפילה, להיות בשמחה כל היום, ולשמוח עם נקודות טובות וכו' וכו']. ואף אחד לא קבע שרק על הנסיעה לאומאן צריך להתאמץ כל כך.

אלא שבכל זאת, אם מפחד אתה שאין המסי"נ בא ממקום נכון ואמיתי - הן על כך, ננסה לפתוח בקצרה את העיניים של "אומאן ראש השנה" אשר קול תרועתה הוא ממש קול גדול ולא יסף, ובמיוחד בשנים האחרונות, שבעוד שמטבעו של עולם 'נזכרים' מהראש השנה אולי בשבת סליחות או בכ"ה אלול, הרי שאנחנו עסוקים כבר מ'פורים' עם הראש השנה. ואכן תודה לק-ל שחסידי ברסלב אנשים חכמים המה, ומשתמשים עם ה"כלי זיין" האמיתי והמועיל בוודאי, שהוא התפילה והזעקה להשי"ת, כאשר למדנו רביה"ק (ליקוטי מוה"ר"ן, ב), ובע"ז בזכות זה אכן נזכה להיות אצלו בקיבוץ על ראש השנה.

ובכן, מי שעומד תחת הרעש הגדול הזה, הוא לא אחר מרביה"ק בעצמו, אשר "ענה הוא ז"ל ואמר בקול חזק מעומק הלב: 'מה אומר לכם? אין דבר גדול מזה!', היינו מלהיות אצלו על ראש השנה. ואמר בזה הלשון בקול זיע סגיא: "ווי אזוי זאל איך אייך זאגן? קיין גרעסערס דער-פון איז ניט פאר האנען" (חיי מוה"ר"ן, תז).

ובאמת, כל מה שקורה בשנים האחרונות, שמזמינים לנו מניעות שונות ומשונות, הלוא זוהי קריאה גלויה אלינו מן השמים, שרוצים מאתנו משהו, כפי שהזכרת בשאלתך. ומה אכן רוצים מאתנו? לפני שנעסוק ב'נסתרות', הבה נראה קודם את ה'נגלות', מה שרביה"ק אומר לנו מפורשות:

"כשאיש ישראלי צריך לעשות דבר הצריך לו ליהדותו, בפרט כשצריך לו לעשות דבר גדול הצריך ליהדותו, שכל יהדותו תלוי בזה, כגון לנסוע לצדיק אמיתי, אזי מזמינין לו מניעה. וזאת המניעה היא בשביל החשק, כדי שכל ידי זה יהיה לו חשק יותר לעשות אותו הדבר. כי על ידי המניעה שמונעין את האדם מן הדבר, על ידי זה נעשה התגברות החשק מאוד" (שם).

הרי שמצד הנגלות, עלינו להתחיל יותר להחשיב 'דעם רעביניס' ראש השנה. ואילו מצד הנסתר, ברור שכל אחד יש לו לעשות חשבון נפשו במה עליו להתחזק, ולתקן הדברים הצריכים תיקון.

נקודת הסב

חדש אלול מסגל למציאת "דעת". הינו שאם מתגעגעים באמת וחפצים בראוי לזכות לדעת אמיתית, אפשר לזכות בחדש אלול לדעת ולהבין חכמות אמיתיות שלא ידעם מקדם. ועל ידי הדעת האמתית שזכה לה, עושה לבושים חדשים לנשמה. הינו שמקבל שכליות חדשה להביר את השם יתברך, ששכליות זו מבנה "לבושין דנשמתא" כמבאר בזהר הקדוש, ונצול מכל הצרות. (עצת המבוארות, אלול ב)

הרה"ח הירש שיינפלד שליט"א
נדב 500 גליונות
זכות ההפצה תעמוד לו להתברך בכל
מילי דמיט ברוחניות ובגשמיות

הר"ר נתפלי פרנקל שליט"א
נדב 1000 גליונות
זכות ההפצה תעמוד לו להתברך בכל
מילי דמיט ברוחניות ובגשמיות

הרה"ח חיים קאטץ שליט"א
נדב 1000 גליונות
זכות ההפצה תעמוד לו להתברך בכל
מילי דמיט ברוחניות ובגשמיות

הרה"ח ליבל דייטש שליט"א
נדב 1000 גליונות
זכות ההפצה תעמוד לו להתברך בכל
מילי דמיט ברוחניות ובגשמיות

פרסם את העסק שלך כאן
לאכפי קוראי הגיליון בכל העולם
ויהיה לך חלק זכות בהפצת הגיליון

פרסם את העסק שלך כאן
לאכפי קוראי הגיליון בכל העולם
ויהיה לך חלק זכות בהפצת הגיליון

פרסם את העסק שלך כאן
לאכפי קוראי הגיליון בכל העולם
ויהיה לך חלק זכות בהפצת הגיליון

לתרומות
הנצחות
בכרטיס אשראי:
באי בנדריים פלוס
גיליון לבבי

טלפון בא"י: 02-5021316 • בארה"ב: 845.584.1011
אימייל: levuvy148@gmail.com
לתרומות, לתרומות והוצאות או להפצת הגיליון באזור מגוריך, נא להשאיר הודעה במערכת
לקבלת העלון מדי שבוע ניתן לשלוח אימייל למערכת

סבבי
איחוד תורת משה עם תורת ברסלב

שיעורים ושיחות בעבודת ה'
מערכת ברסלב
יינטן, שיעורים, ענינים, סיפורי התמדות ועוד
ארז"ק 0330.390.0487
ארז"ב 646.585.2985
ארז"ק 079.704.0073
ארז"ב 718.362.8870
קול משיב לשואל
ענבלנד 0330.350.3064
קול איחוד ברסלב לשוה"ק 09-7721111

סגנון